

[Johannes Jensen.]
 Side, som vi andre kunde finde ud af. Vi har Forklaringen om, at gode Tider og daarlige Tider beror paa, om de, der har Penge, har Tillid til Virksomhederne; naar de blot har Tillid, vover de sig frem med deres Penge, og har de Mistillid, trækker de sig tilbage. Men Pengene gaar jo ikke i Strømpekasserne, de graves heller ikke ned i Jorden, de maa findes et eller andet Sted. Man skulde tro, at hvor de end gik hen, vilde de virke. Nogen virkelig Forklaring tror jeg ikke, Nationaløkonomerne er i Stand til at give. Det ærede Medlem sagde dernæst, at med Hensyn til Valutaspørgsmaalet havde Stillingen været ganske klar; Nationaløkonomerne havde sagt os, hvad vi skulde gøre, der var ikke noget at bebrejde dem. Jeg vil gerne spørge det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds om, hvilken Forklaring det er, de har givet. Jeg har læst mange Pjecer og mange Artikler af Nationaløkonomer om Valutaspørgsmaalet, men alle, der har læst dem, og det er vel nok mange — det var jo et Spørgsmaal, der i høj Grad interesserede i sin Tid — kom vist til det Resultat, at Nationaløkonomerne hver for sig anviste en Vej, at der ikke var nogen Samklang. Det var med dette Spørgsmaal, ligesom naar man staar paa Rundetaarn og ser ud over Skorstene og Røghætterne; saa ser man mange forskellige Slags Røghætter, og det betyder, at Spørgsmaalet om den bedst mulige Røghætte ikke er løst. Naar man læste de mange Pjecer, der den Gang blev skrevet om Valutasagen, maatte alle komme til den Opfattelse, at Nationaløkonomerne ikke kunde give nogen Besked, som Rigsdagen kunde rette sig efter. Derfor blev der ogsaa nedsat en Valutakommission — jeg skal ikke komme dybt ind paa dette —, og denne skulde se at finde ud af Spørgsmaalet og kom jo ogsaa til et Resultat, og Rigsdagen søgte saa at stabilisere den danske Krone. Men det var ikke Nationaløkonomerne, der løste Spørgsmaalet om at faa Kronen op i Pari, det var heller ikke Rigsdagen; det var, som vi alle ved, en Bevægelse udefra, der gjorde, at Kronen kom op i Pari. Jeg ved meget vel, at der er eet bestemt, man kan gøre, og det er at afskaffe Sedlerne. Hvis man afskaffer Sedlerne i et Land, er man sikker paa, at Valutaen kommer op, saa har vi kun Guld tilbage. Jeg ved ogsaa meget vel, at hvis man indskrænker Seddelantallet, hjælper det paa Valutastabiliseringen. Men vi maa jo tage Hensyn til, at der i vort Land som i andre Lande

skal være en vis Mængde Sedler i Omløb, og at vi ikke saadan kan sige, at nu kan vi nøjes med Halvdelen. Man kan indskrænke, saaledes som Nationalbanken har gjort, men saa gaar det ud over Samfundet paa en anden Maade. For at vende tilbage til det, jeg begyndte med, vil jeg gerne bede det ærede Medlem sige mig, hvad det var, Nationaløkonomerne i sin Tid var enige om med Hensyn til Valutaspørgsmaalet. Og saa vil jeg en af de første Dage overrække det ærede Medlem en Del af de Pjecer, som jeg har liggende fra forskellige Nationaløkonomervedrørende det samme Spørgsmaal. Det ærede Medlem vil da kunne overbevise sig om, at Nationaløkonomerne langt fra var enige.

Jeg skal til Slut gøre et Par korte Bemærkninger om Spørgsmaalet Arbejdsfrihed og Næringsfrihed. Naar jeg har nævnt de to Ting sideordnet, er det, fordi jeg begyndte med at sige, at det Lovforslag, vi her behandler, kaldes Næringsloven, men det omfatter kun een Næring, nemlig de Menneskers, der er forpligtet til at løse Næringsadkomst, det vil med andre Ord sige dem, der beskæftiger fremmed Medhjælp, og saa siger jeg, at der er mange, mange andre Mennesker her i Landet, som driver Næring. Der er vort store Landbrugserhverv, Fiskeriet, Skovbrug. Havebrug. Jeg synes i og for sig, der er noget urimeligt i, at man kun taler om Næring, naar det drejer sig om Handel og Haandværk. Jeg synes, at naar en Mand kan løse Borgerskab som Skomager uden at være Skomager og saa kalde sig næringsdrivende, kan man lige saa godt kalde en Arbejdsmand, der gaar med en Skovl paa Nakken, eller en hvilken som helst anden, som skal ernære sig og sin Familie, for næringsdrivende. Om de ernærer sig ved at sy Pløkke i Støvler eller paa anden Maade, gør for mig ingen Forskel. Men det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds og jeg er enige om, at det, man gennemførte ved Grundloven i 1849, var, at man skabte Foreningsfrihed, og det, man opnaaede ved Næringsloven af 1857, var, at man indførte Næringsfrihed. Men denne Næringsfrihed kunde man ikke indføre, uden at man afskaffede Foreningstvungen. I Tilslutning til de Bemærkninger, der blev fremsat af den højtærede Handelsminister, vil jeg gerne have Lov til at sige, at det Parti, jeg tilhører, selvfølgelig aldrig har været Modstander af, at Folk opretter Foreninger. Det var jo netop det, man naaede ved Grundloven af 1849, og som de senere Grundlove har fastholdt, at man her i